

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Plan de pace

Orînduirea socialistă este strîns legată de ideea păcii pentru că ea are ca scop o viață îmbelșugată pentru oamenii muncii. Încă de la început, Uniunea Sovietică a decretat pacea și ea a sprijinit-o mereu. La baza politicii sovietice este ideea coexistenței pașnice între țări cu sisteme politice și economice deosebite. Dacă există țări socialiste și țări capitaliste, între ele nu trebuie să fie război, ci poate fi și trebuie să fie pace și legături comerciale, culturale, etc. Nu războiul va hotărî care formă de organizare e mai bună: capitalismul sau socialismul, ci aceasta se poate hotărî prin rezultatele la care se ajunge în munca pașnică. Cele două sisteme se pot lua la întrecere în construcția pașnică și atunci se vede care oferă poporului o viață mai bună și mai luminată.

Încă de acum orînduirea socialistă își arată superioritatea față de cea capitalistă. Rusia țaristă a fost o țară cu industrie slabă și agricultură înapoiată. În cei 41 ani, cît au trecut de la Marea Revoluție din Octombrie, Uniunea Sovietică a devenit a țară puternică, cu o industrie dezvoltată și agricultură mecanizată și înaintată, cu o cultură superioară. Progresele realizate de Uniunea Sovietică sînt uluitoare. Ea a reușit să ajungă din urmă S.U.A., cel mai dezvoltat stat capitalist, și chiar să-l întrecă în unele domenii. Astăzi Uniunea Sovietică stă în frunte în domeniul rachetelor intercontinentale și rachetelor cosmice și în folosirea pașnică a energiei atomice, cum recunoaște toată lumea. Acest lucru a fost cu puțință, pentru că pe cînd Uniunea Sovietică a făcut pași uriași înainte, S.U.A. au bătut pasul pe loc sau au progresat foarte puțin față de nivelul din 1918.

Planul de 7 ani (1959—1965), aprobat de Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, are ca țintă ridicarea Uniunii Sovietice în toate domeniile în fruntea producției mondiale: volumul global al producției să depășească pe cel al S.U.A., producția pe cap de locuitor să egaleze sau să depășească pe cel din S.U.A., poporul sovietic să ajungă la cel mai înalt nivel de trai, material și cultural, din lume. De aici o bogăție de produse industriale și agricole, construcții de locuințe, de școli, instituții sanitare și culturale, micșorarea zilei de muncă, săptă-

Intrarea Domnului în Ierusalim

„Osana, fiul lui David, binecuvîntat e cel ce vine întru numele Domnului, Osana întru cei de sus“.

Matei 21, 9.

1. Acesta este cîntecul sărbătorii de astăzi, a Floriilor. Cu acest strigăt a primit și a însoțit poporul pe Iisus Hristos la intrarea în Ierusalim. Bărbați și femei, tineri și bătrîni, au înconjurat și însoțit pe Hristos la intrarea cea din urmă a Sa în cetatea Ierusalimului, ca pe un adevărat împărat. Așezat pe mînzul asinei, Fiul lui David, în culmea mării pămîntești se bucură de deplinul omagiu și recunoștință, adusă de aceia pentru care a venit în lume și pe care i-a iubit pînă în sfîrșit.

Sărbătoarea Floriilor este sărbătoarea triumfului, a biruinței. După cum primăvara triumfă, renăscînd la viață an după an și umple cîmpiile cu verdeață, flori și bucurie, așa și Floriile va rămîne ziua biruitorului Hristos asupra inimilor noastre, floare între flori, sărbătoare, între sărbători.

Cade-se deci ca în această zi, să ne bucurăm cu sufletul, ca să fim părtași sărbătorii și să fim în rîndul celor ce însoțesc și primesc pe Hristos cu osanale.

mîna cu două zile libere, etc. Odată cu Uniunea Sovietică se dezvoltă repede și celelalte țări socialiste. Astfel că în următorii ani se va ajunge ca lagărul socialist să producă mai mult de jumătate din producția mondială, dovedind astfel superioritatea orînduirii socialiste asupra celei capitaliste.

Planul de 7 ani este plan de pace, plan de muncă pașnică, pus în slujba îmbunătățirii vieții omenești. El întărește forțele păcii, care stau stavilă neclintită în calea uneltitorilor de noi războaie. Planul de șapte ani arată lumii întregi ce forță uriașă e în poporul care eliberat de exploatare muncește pentru sine, pentru fericirea lui și a omenirii întregi. El deschide ochii multora asupra adevărului că orînduirea socialistă este cea mai avansată orînduire, că ea promovează pacea și viața îmbelșugată.

De aceea popoarele au întîmpinat acest plan cu o nouă încredere în biruința păcii asupra războiului, în biruința muncii constructive asupra uneltirilor războinice. În fața omenirii se deschide o epocă măreață de pace, de uriașe realizări, de viață fericită.

2. Creștinul adevărat și iubitor de Hristos poate face și e în puterea lui să facă, ca în Ierusalimul sufletului său să fie, veșnic Duminica Floriilor, zi de sărbătoare și de triumf, căci Hristos stă gata și acum și va sta gata să între în sufletul nostru cînd îl dorim noi. El stă și bate la ușa inimii noastre, cere să între, sub cea mai smerită și umilă formă, a pîinii și vinului, transformate în trupul și singele Său, în marea și sfînta taină a Impărtașaniei. El este de față în Sfînta Cuminecătură în mod real, substanțial, cu toată omenirea și dumnezeirea Sa. E același din Duminica Floriilor, din săptămîna Patimilor, din Duminica Paștilor, același Iisus Hristos care a pătimit, a murit și a înviat pentru noi și pentru a noastră mîntuire. În fiecare bucătică de piine și strop de vin primit în Sfînta Cuminecătură, e Iisus Hristos, e Trupul și Singele Său scump. Aici Hristos: „Se sfărîmă și se împarte Mielul lui Dumnezeu, Cel ce se sfărîmă și nu se desparte, Cel ce se mîncă pururea și niciodată nu se sfîrșește, ci pe cei ce se împărtășesc îi sfințește“. Dacă sfarmi o oglindă în mii de bucăți, în fiecare din ele se oglindește soarele de pe cer, întreg. Tot așa în fiecare sfărîmătură și strop de vin din Sfînta Impărtașanie este Hristos întreg și cel ce se cuminecă, se împărtășește cu Hristos întreg.

Sfînta Impărtașanie a fost rînduită de Domnul nostru Iisus Hristos la Cina cea de Taină, cînd a luat piine, a binecuvîntat-o și a zis: „Luați, mîncați, acesta este trupul Meu“, după aceea a luat paharul cu vin zicînd: „Beți dintru acesta toți, acesta este singele Meu, al legii celei noi“, cuvinte din care apare clar că piinea și vinul au fost transformate de Iisus Hristos în trupul și singele Său. Hristos adaugă apoi, ca o poruncă pentru toate timpurile, zicînd sfinților Săi apostoli: „Aceasta să o faceți întru pomenirea Mea“, adică apostolii și urmașii lor, episcopii și preoții, să prelungească această Cină, prin darul lui Dumnezeu să schimbe piinea și vinul în Trupul și Singele Domnului, cu care să se împărtășească credincioșii.

Mîntuitorul Iisus Hristos în nenumărate locuri ne vorbește și confirmă că în Sfînta Impărtașanie, sub forma pîinii și a vinului, se găsește trupul și singele Său. Zice: „Eu sînt piinea care a coborît din cer și cine va mîncă din piinea aceasta, nu va muri în veac“. În alt loc spune: „Cel ce mîncă trupul Meu și bea singele Meu, are viața vecilor și Eu îl voi învia pe el în ziua

T. R.

(Continuare în pag. 4)

„Luați seama și vă feriți de lăcomie“

Luca 12, 15

„Adunându-se mulțimi de noroadă” (Luca 12, 1), Iisus, Domnul nostru, a început ca de obicei să le învețe pe ele. Un oarecare ascultător din mulțime, văzând înțelepciunea și puterea acestui învățător și preocupat fiind de grijile sale materiale, îi cere Mintuitorului să intervină în neînțelegera pe care o avea cu fratele lui din cauza unei moșteniri. Cearta aceasta dintre cei doi frați, pricinuită de o avere moștenită, a dat prilej Mintuitorului să se adreseze mulțimilor cu o prețioasă învățătură despre lăcomie, păcat care aduce multe neînțelegeri, ba chiar și omoruri, pînă și între frați.

Și a zis Mintuitorul: „Luați seama și vă feriți de lăcomie, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor lui”. Și pentru ca să fie mai bine înțeles, le-a spus și o pildă, grăind: „Unui om i-a rodit țarina. Și cugeta întru sine zicînd: Ce voi face, că nu am unde aduna rodurile mele? Și a zis: Iată ce voi face: Strica-voi jitnițele (hambanele) mele și mai mari le voi face și voi strînge acolo toate rodurile mele și bunătățile mele. Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strînse pentru mulți ani; odihnește-te, mînă, bea și te veselește!

Dar Dumnezeu i-a zis lui: Nebune, în această noapte sufletul tău se va cere de la tine și cele ce ai gătit ale cui vor fi?” (Luca 12, 16—20).

Această pildă ne este cunoscută sub numirea: Parabola bogatului căruia i-a rodit țarina, Pilda cu bogatul sgîrcit sau Pilda cu bogatul nebun.

Sfîntul Apostol Pavel spune despre lăcomie, despre setea nebună de îmbogățire, că este „rădăcina tuturor răutăților, iar cei ce au poftit-o au rătăcit de la credință gătindu-și multe dureri” (Tim. 6, 10).

Cu multă hotărîre și revoltă în suflet s-au ridicat Sfinții Părinți și scriitorii bisericești mai de demult și alți ierarhi ai Bisericii împotriva bogaților pătimiși, ca cei din parabola de mai sus, care, adunînd averi peste averi, au adus în lume multe nedreptăți, sărăcind mulțimea și lipsind-o de o viață mai bună. Ii lăsăm dar pe ei să ne grăiască și să ne învețe în legătură cu această parabolă.

„Nu este nici o fiară, zice Mitropolitul Varlaam în Cazania sa, prin munți și prin pustii mai cumplită ca nesațul și scumpetea în casele celor bogați, că aceasta este maica lăcomiei și a nemilosteniei. Că toate fiarele se satură și se odihnesc iar omul lacom niciodată nu se mai satură”. Despre bogatul din parabolă, Varlaam spune că „dacă văzu atîta avuție își uită de moarte și i se păru că nu va mai muri”. De aceea, în loc să mulțumească lui Dumnezeu pentru belșugul primit și în loc să zică: „Să dau celor neavuți, celor neputincioși, să ajut pe cei slabi, să hrănesc pe cei flămînzi, să adăp pe cei însetați, să îmbrac pe cei goli...”, zise: „Strica-voi jitnițele mele...”.

Iată ce spune și Asterie, un vechi episcop al Amasiei, oraș din Pont, despre stările din vremile acelea. „Tu bogăție umpli pămîntul cu hoți și ucigași, cu pirații mărilor, cu cei care tulbură orașele, tu umpli tribunalele cu martori falși, cu calomniatori, cu trădători, cu avocați și judecători care înclină într-acolo unde tu îi vei atrage. Bogăția este mama inegalității, este fără milă, crudă. Din pricina ei viața oamenilor este plină de inegalități; unii oameni, din pricina prea multei recolte, aruncă în mare prisosul pe cînd alții sînt în primejdie de moarte din cauza foamei și a lipsei: ...Săracul n-are piinea ca să și-o frîngă pe masa sa de lemn, pe cînd bogatul întinde masa de argint. Cu cît mai drept ar fi ca bogatul să se mulțumească să mănînce la altă masă, iar

prețul mesei sale de argint să servească drept hrană la cei lipsiți. Unul se culcă pe pămîntul gol, în timp ce acela care strînge zadarnic bogății are paturi ce strălucesc, încărcate cu doabe de argint”.

Să-l ascultăm acum pe Sf. Vasile cel Mare, care are o întregă cuvîntare în legătură cu această parabolă, despre lăcomia bogatului pomenit în ea. „Nu și-a adus bogatul aminte de firea (cea omenească) comună, n-a socotit să întrebuițeze prisosul împărțindu-l celor lipsiți, n-a ținut cuvîntul poruncii (care zice): „Nu zăbovi a face bine celui ce are nevoie, cînd ai puțină să-l ajuți” (Proverbe 3, 27) și „Imparte cu cel flămînd piinea ta” (Isaia 58, 7). Ci hambarele crăpau apăsate de mulțimea celor adunate, iar inima cea lacomă tot nu se umplea. Căci adăugînd mereu cele noi la cele vechi și mărindu-și buna stare cu cele adăugate în fiecare an, a ajuns în această incurcătura fără ieșire: nici de cele vechi nu-l lăsa inima să se lipsească din cauza lăcomiei, nici pe cele noi nu putea să le mai primească din cauza mulțimii lor. De aceea planuri fără sfîrșit și griji încercate.

Ce voi face? Ușor era să zici: voi sătura sufletele celor flămînzi, voi deschide hambarele și voi chema pe toți nevoiașii. Voi imita pe Iosif întru vestirea iubirii de oameni (Facere 47), voi grăi cuvinte mărinimoase: Cîți sînteți lipsiți de piine, veniți la mine, împărțindu-vă fiecare cu cît îi este de ajuns din harul cel de la Dumnezeu, ca dintr-un izvor obștesc. Dar nu așa ești tu. Mi se pare că patima sufletului tău se aseamănă cu a celor lacomi la mîncare, care preferă să crape mîncînd mult decît să dea rămășițele celor lipsiți... Nu toate sînt pregătite pentru pîntecele tău. Ia pildă, omule, de la pămînt; rodește ca el, nu te arăta mai rău decît el, cel neînsuflețit. El nu pentru a sa desfătare aduce roade, ci pentru slu-

jirea oamenilor iar tu aduni pentru tine însuși rodul binefacerii ce ar fi să arăți.

Deschideți toate ușile hambarelor, se adresează Sf. Vasile către cei bogați, și faceți ieșiri cît mai largi bogăției. Așa cum unui rîu mare i se dă drumul pe nenumerate canale făcînd pămîntul roditor, așa faceți și voi ca bogăția să se împartă pe diferite drumuri în casele săracilor. Fîntinile din care se scoate apă mereu dau apă mai multă, iar dacă sînt lăsate în părăsire se strică. Tot așa și bogăția, cînd stă locului nu este de nici un folos, dar cînd se mișcă și se transmite este folositoare pentru obște și este rodnică. Faceți părtași pe frați la grîul vostru. Pretutindeni să vă stea înainte întimplarea bogatului acuzat, care și-a arătat sălbătăcia înainte ca cineva să îi veni să-i ceară, dar care și-a primit osînda lăcomiei înainte de adunarea roadelor”.

*

Iată, cei bogați au pierit prin nebunia lăcomiei lor. Căci, după cuvîntul parabolei noastre, drept nebuni trec înaintea lui Dumnezeu bogății care nu au înaintea ochilor lor decît punga și pîntecul lor și care-și fac planuri pe un veac fără să se gîndească cum că nici ziua următoare nu este a lor. Hambarele celor bogați sînt acum ale celor ce trudesc ca ele să se umple, prin munca lor și binecuvîntarea Domnului. Bunurile de tot felul sînt spre folos obștesc. Patima lăcomiei însă mai dă tircoale, ca un lup flămînd, în jurul unor oameni, care socot că prin hoție și înșelăciune pot să-și facă o viață îmbelșugată, de lux și desfătări. Aceștia își primesc pedeapsa atît de la judecata omenească cît și de la cea dumnezeiască.

Să ne ferim dar de lăcomie. Să muncim cu rîvnă și cu cinste. Să nu ne mărginim la interesele noastre, numai la noi-înșine, ci să muncim pentru binele tuturor. Așa vom fi cinstiți de oameni și binecuvîntați de Dumnezeu, care ne spune: Ceea ce ați făcut unui frate, mie mi-ați făcut (Matei 25, 40). Așa ne vom „îmbogăți în Dumnezeu” după cuvîntul Domnului, rostit la încheierea parabolei de mai sus (Luca 12, 21).

Diacon Gh. Papuc

„Părinte sfinte — păzește-i... ca să fie una“...

Intr-o zi a anului trecut, trenul spre Sibiu ne lasă într-o mică gară (A). Aici stau față în față două biserici, una lîngă alta. De departe pictura exterioară a icoanelor ce împodobeau curatele locașuri de închinare dădea mărturia despre grija ce o poartă credincioșii acestor locașuri sfinte.

Ambele cu veche ctitorie, au fost ridicate și înzestrate cu truda credincioșilor.

Una cu fața spre apus, par-că dorește să îndepărteze din coasta sa pe sora mai nou clădită, dar amîndouă ca niște cuburi ale păcii cerești își înalță turlele lor a rugăciune și crucile repetă glasul Celui ce a zis cînd era răstignit: „Doamne, iartă-le lor că nu știu ce fac”.

În trecutul negru și greu, mulți nu au știut ce fac și au ținut acest popor, pe frați și păstori, despărțiți, cu altare deosebite, cu strane separate și cu chemări tot mai străine de cugetul și simțirea credincioșilor de aici.

Dar iată că ce nu s-a putut face veacuri de-a rîndul, acum zece ani Dumnezeu a unit. Și de data aceasta am avut prilejul de a ne întîlni toți într-o credință în biserica cea veche. Toți cu un cuget și cu o inimă am preamărit pe Dumnezeu și ne-am rugat pentru pacea a toată lumea

și pentru unirea bisericilor, ca toți frați să fim, așa ca acum una și în credință.

În aceste două biserici acum sfintele slujbe se fac prin rotație de un singur preot, parohul tuturor credincioșilor. Toți împreună, cu cîntăreții ambelor strane, duminică de duminică și sărbătoare de sărbătoare, se adună în fața acestor altare strămoșești, toți cu gîndul la un Domn în Cer și cu o credință ortodoxă strămoșească.

Ce ar mai putea să-i despartă pe acești creștini? Căci iubirea, care asigură unitatea, face ca neorînduiala să piară și „orice prăpastie se va umple și orice munte și orice deal se va pogori; căile cele strîmbe se vor face drepte și cele cu anevoie de umblat, drumuri netede” (Luca 3, 5).

Nimic nu este mai folositor decît această unitate pentru popor, care în acest veac năzuiește spre progres și spre pacea, care îi asigură bunăstarea.

Acum nici o ispitire nu îi mai desparte, nimic din limbă nu-i deosebește, cum nimic niciodată nici în credință nu i-a putut înstrăina.

Și era atît de cald în biserică, de căldura sufletească a tuturor care odată despărțiți, acum erau împreună, toți una în aceeași șoaptă de rugăciune, în aceeași

(Continuare în pag. 3)

Chipul Maicii Precurate

Știm că Sf. Evanghelii vorbesc puțin despre viața și activitatea Fecioarei Maria. Cît despre chipul ei, nu ni se spune nici un cuvînt. Și totuși, încă din cele mai vechi timpuri, creștinii obișnuiau s-o picteze, la început pe zidurile catacombelor și apoi pe acelea ale bisericilor. Astfel, cea mai veche pictură a Maicii Domnului, cunoscută azi, datează de la începutul veacului al doilea și se găsește în catacomba romană a sfintei Priscila.

De unde au putut cunoaște cei vechi înfățișarea Sfintei Fecioare? Tradiția păstrătoare a atîtor comori de credință, de simțire și de învățatură, este aceea care a transmis din credincios în credincios și din veac în veac, scumpe relații în legătură cu felul de a fi al Maicii Preciste.

Totuși nu poate fi vorba de un chip absolut sigur al Sfintei Fecioare, cu indicarea amănunțită a tuturor trăsăturilor ei, pe care s-o fi transmis tradiția, ci doar de relații destul de generale, completate uneori subiectiv de pietatea fiecărui creștin. De aceea, spre sfîrșitul veacului al patrulea, fericitul Augustin a putut spune, în cartea sa *Despre Treime* (VIII 5): „nu am cunoscut fața Fecioarei Maria”.

Și așa putem fi însă siguri că dintr-o descriere ca aceea pe care o vom reda-o acum, după *Istoria bisericească* (II, 23) a lui Nichifor Calist, merită să reținem multe cu încredere și fără teamă că rătăcim. E vorba despre sfîntul Epifanie, trăitor între anii 320—404, care vorbește astfel despre înfățișarea Născătoarei de Dumnezeu:

„În toate era impunătoare: vorbea puțin și doar cît era necesar; grabnică la ascultare și binevoitoare; cîntea pe toți și se pleca în fața tuturor. Statura îi era mijlocie. Avea încredere în orice om. Nu se lăsa cuprinsă de ris, de tulburare și mai ales de minie. Fața îi era de culoarea griului, iar părul gălbui. Ochii frumoși; pupilele, ochilor erau de un roșu-gălbui, ca și măslinile; sprincenele de deasupra ochilor erau de-ajuns de arcuite și negre. Nasul lunguieț. Buzele le avea înflorite, (adică roșii) și, cînd grăiau, răspindeau dulceață. Fața nu era rotundă, ci într-un fel alungită. Mîinile și degetele erau lungi. Era modestă și fără afectare. Nu se lăsa cuprinsă de vreo moliciune. Avea o peste măsură de mare umilință. Purta și îndrăgea haine în culori naturale, ceea ce și astăzi se poate vedea din sfînta ei năframă de pe cap. Și, într-un cuvînt, întreaga ei ființă arăta că e plină de un har dumnezeiesc...”

Această descriere a sfîntului Părinte amintit este cea mai completă pe care ne-a lăsat-o tradiția. Ea este întărită și de alte mărturii asemănătoare.

Astfel bătrîna carte numită „Erminie”, care învață pe pictorii Bisericii Răsăritului cum să redea sfintele chipuri și întâmplări, atribuie Fecioarei Maria următoarea înfățișare: „...Prea-sfînta Născătoare de Dumnezeu mijlocie a fost cu virsta; iar alții o zic a fi de trei coți; de culoarea griului, cu părul galben; cu vederi gălbui; frumoasă la ochi; cu sprincenele lungi; cu nările mijlocii; cu mîini lungărețe; cu degetele lungărețe; cu îmbrăcămîntea cucernicoasă; smerită; neprefăcută, fără de prihană; iubind ea haine numai cu un feliu de văpseală și omoșorul ei mărturisește care zace în biserică ei...”

Din tot ceea ce s-a crezut și s-a spus de-a lungul veacurilor despre Maica Precistă, înțelegem că în felul ei de a fi și de a se înfățișa, răzbătea o mare neprihană, o desăvîrșită feciorie și o exemplară maternitate. Ea va fi fost, după cum ne vorbesc trăsăturile chipului ei, o minunat de frumoasă femeie, cea mai curată fecioară și cea mai duioasă mamă. Semănînd dumnezeescului ei Fiu, Căruia i-a dat din frumusețea proprie, Maica Precurată ne apare cu un chip ce se cere cinstit și totodată îndrăgît. Să zicem deci și

Lumină din lumină

Ce lucrare îndeplinește o lumină, de pildă soarele, lumina cea mai puternică? Soarele îndeplinește două lucrări: el luminează dar și încălzește în același timp. Ce-ar fi dacă soarele ar lumina numai, fără ca să încălzească? Atunci n-ar mai fi primăveri cu grădini de flori, cu pomi înfloriți, cu ciripit de păsări, etc.; atunci n-ar mai fi vara cea îmbrăcată cu covorul bogat al lanurilor de griu, porumb și tot felul de plante; atunci n-ar mai fi toamna cea plină de roade, „toamna cea bogată și întru toate îmbelșugată”. Atunci, cînd soarele ar lumina fără ca să încălzească, lumea ar fi într-o iarnă continuă, ar fi un sloi mare de gheață pe care n-ar fi cu puțință să trăiască nimic, nici plantele, nici animalele și nici oamenii.

Ce-ar fi dacă soarele ar încălzi numai, fără ca să lumineze. Lumea ar fi atunci ca un cuptor veșnic aprins dar întunecos, în care s-ar arde totul, așa încît viața n-ar mai fi cu puțință.

Numai luminînd și încălzînd în același timp, soarele face cu puțință să crească și să trăiască atît plantele cît și animalele de tot soiul, cît și oamenii. Lumea devine în acest fel o oglindă care reflectă, arată frumusețile și înțelepciunea lui Dumnezeu. Ea devine plăcută și bogată aducînd fericirea tuturor celor ce viețuiesc în ea.

„EU SINT LUMINA LUMII”

Ceea ce este lumina soarelui pentru făptura materială, aceea este Evanghelia Mîntuitorului nostru Iisus Hristos pentru viața sufletească a creștinului. Fără Iisus Hristos nu este cu puțință viața adevărată pentru un creștin. De aceea Mîntuitorul zice: „Eu sint lumina lumii, cel ce-mi urmează Mie nu va umbla întru întuneric și va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12). După cum soarele de pe cer luminează și încălzește tot așa și Domnul nostru Iisus Hristos, „soarele dreptății” luminează și încălzește pe toți creștinii.

El ne luminează în sensul că prin Sfînta Sa Evanghelie ne arată: cine și ce sîntem, de unde venim, unde mergem, care este menirea noastră în această lume? El ne luminează pentru că ne-a arătat pe Dumnezeu cel adevărat în care noi trebuie să credem și să ne punem nădejdea vieții. El ne luminează prin poruncile Sale pe care ni le-a dat ca o călăuză de lumină a vieții noastre. El ne luminează îndeosebi, prin sfîntenia vieții Sale desăvîrșite. Căci viața lui Iisus Hristos este ca o lumină pentru fiecare creștin, lumină care ne arată cum trebuie să trăim și noi creștinii. Domnul nostru Iisus Hristos ne încălzește în sensul că atunci cînd trăim după poruncile Sale în sufletele noastre se revărsă o bucurie și o fericire nespūsă. Căci El a spus: „Fericiti sînt cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-l împlinesc pe el”.

Fericirea creștinului este o fericire curată și nevinovată, ca un miros de bună mireasmă duhovnicească rodit de floarea unei vieți curate, care nu se vestejește niciodată.

Luminat și încălzit în acest fel, prin trăirea cu Iisus Hristos Domnul, fiecare creștin devine o făptură nouă, un om a cărui viață este ca un buchet de gînduri, cuvinte și fapte bune, ca un om care pe unde trece face numai bine. Un astfel

noi împreună cu cîntarea bisericească: „De tine, ceea ce ești plină de dar, se bucură toată făptura, corul ingeresc și neamul omenesc; ceea ce ești biserică sfințită și rai cuvîntător, lauda fecioriei, din care Dumnezeu s-a întrupat și prunc s-a făcut; cel ce este mai înainte de veci, Dumnezeuul nostru, trupul tău tron și l-a ales și pîntecele tău mai desfătat decît cerurile l-a făcut. De tine, ceea ce ești plină de dar, se bucură toată făptura, mărire ție”.

N. Corneanu

de om prin viața sa curată devine un izvor neseecat de bine pentru el însuși și pentru semenii săi, din familia sa, din satul său, din țara și lumea întreagă.

„VOI SINTEȚI LUMINA LUMII”

O luminare stinsă cînd o atingi puțin de o luminare aprinsă se aprinde și arde și ea. La fel, creștinul care în viața sa zilnică pășește pe calea plină de lumină a poruncilor Mîntuitorului Iisus Hristos, devine el însuși o lumină de viață curată, trăind după poruncile Mîntuitorului Hristos, primim viață din viața Lui, lumină din lumina Lui. Mîntuitorul a spus: „Eu sint lumina lumii”. Dar tot El a spus cu alt prilej către cei ce-l ascultau: „Voi sînteți lumina lumii, așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca văzînd ei faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Matei 5, 14—16).

Ce misiune mare avem noi creștinii! Să fim lumină unii pentru alții, pentru ca astfel să se preamărească Tatăl nostru cel din ceruri. Într-adevăr, Biserica nu poate trăi și progresa cu adevărat decît atunci cînd membrii ei sînt lumină unii pentru alții.

Un creștin este lumină pentru semenul său atunci cînd viața sa este o pildă de fapte bune. Ne luminăm unii pe alții atunci cînd ne oprim unii pe alții din calea răului, ne întoarcem pe calea binelui, ne luminăm unii pe alții atunci cînd ne povățuim, ne călăuzim, ne îndrumăm și ne încurajăm unii pe alții la tot ce este bun și folositor. O astfel de lumină trebuie să fie soțul pentru soție, soția pentru soț, lumină trebuie să fie părinții pentru copii și în deosebi lumină de sfîntenie trebuie să fie preotul pentru credincioșii săi, ca toți să se aprindă din lumina lui. Căci cum este păstorul așa va fi și turma. Dar luminîndu-ne ne și încălzim unii pe alții căci atunci cînd sîntem oameni virtuoși nu căutăm să ne facem rău unii altora, nu ne producem greutate și suferințe, ci din contră, ca niște adevărați ucenici ai lui Hristos, ne ajutăm unii pe alții, ne înfrățim unii cu alții și în acest fel ne producem unii altora nenumărate clipe de bucurie și mulțumire. Fiecare creștin cuprinde în inima sa pe toți semenii săi iar el este în inimile tuturor. Toți în unul și unul în toți. Cît de mult îți crește inima cînd ai lângă tine un om care te ajută, care-ți vrea binele.

Luminîndu-ne și încălzîndu-ne în acest fel, noi ne mîntuim și ne desăvîrșim unii prin alții și toți prin Iisus Hristos.

Dacă avem dragoste în suflet înseamnă că avem lumină și căldură pentru cei din jur și pentru lumea întreagă. Înseamnă că trăim în pace și bună înțelegere cu toții, înseamnă că ne ajutăm și ne sprijinim unii pe alții, înseamnă că facem să crească focul dragostei și fericirii tuturor.

Ierom. IRINEU CRACIUNĂȘ

Părinte sfinte -- păzește-i... ca să fie una...

(Urmare din pag. 2)

cîntare de slavă Celui de Sus și cu aceeași propovedanie.

La despărțire, privind peste credincioșii care cu capetele plecate primeau binecuvîntarea, m-am gîndit la rugăciunea arhierescă „Doamne, Doamne, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta și o desăvîrșește pe ea”. Doamne, Doamne, desăvîrșește această unitate sfîntă a credincioșilor, care te măresc pe Tine cu o inimă, un gînd și un grai!

Pr. FLOREA ALEX. (Medias)

Indemnuri bune

Muncește zilnic, dragă fiule, ca să-ți implinești rostul pe pământ. Munca e o comoară scumpă și ne aduce belșugul și fericirea. Ea-i viață și bucuria vieții; fără ea, viața n-are niciun înțeles. Cel ce muncește știe că trăiește pe pământ și se bucură de respectul și iubirea tuturor.

Curățenia în toate este mama cea prețioasă a sănătății omenești. Ea ne aduce bucuria de-a trăi bine pe fața pământului și ne face mulțumiți și chiar fericiți, în viața noastră zilnică. Murdăria este marea otrăvă a vieții. Talentul cel adevărat, pus în slujba vieții, dă roade bogate și de mare valoare. Pune în practica vieții, talentul tău, fiule și te vei bucura mult, când vei culege roadele lui. Omenirea îți cere s-o ajuți prin talentul tău. Numai așa te vei simți fericit, că n-ai trăit degeaba pe pământ; și vei fi stimat de toți, că ai contribuit mult la propășirea și binele semenilor tăi cu faptele talentului tău binefăcător. Cinste și laudă fie, pururea!

Fericirea este steaua magică de călăuză a omenirii. Pentru ea luptă și muncește omul cu brațele și cu mintea; pentru realizarea ei în viață se zbate orice om pe pământ, ca prin fapte bune și prin lucrări de valoare să fie folositor societății omenești din care face parte. Binele dăruit altora, ce au nevoie de el, contribuie la mulțumirea și fericirea ta. Numai atit ai valoare, fiule, în viață, cit ai lucrat pentru binele altora și înflorirea patriei tale; și privind cu drag la binefacerile tale, cobori cerul pe pământ și te simți în culmea fericirii omenești și chiar cerești. Binele făcut e prețul și fericirea vieții.

Deci ia aminte!

Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Intrarea Domnului în Ierusalim

(Urmare din pag. 1)

cea de apoi"; în alt loc: „Cel ce mănîncă trupul Meu și bea singele Meu... a trecut din moarte în viață"; în alt loc: „Cel ce mănîncă trupul Meu și bea singele Meu, rămîne întru Mine și Eu întru el", iar în altă parte: „De nu veți minca trupul Fiului Omului și de nu veți bea singele lui, nu veți avea viață întru voi. Cel ce mănîncă trupul Meu și bea singele Meu, are viața vecilor". Deci prezența reală, substanțială a lui Hristos, om și Dumnezeu, în Sf. Impărtașanie, este o credință bazată pe cele mai limpezi asigurări ale lui Hristos Dumnezeu și cel ce se împărtașește primește Trupul și Singele lui Hristos, cu adevărat. Aceasta a fost și este credința dintru început a creștinilor.

Sf. Ignățiu spune: „Euharistia este trupul Mintuitorului nostru Iisus Hristos, care a pățimit pentru păcatele noastre, pe care Tatăl l-a înviat din mila Sa".

Sf. Justin Martirul zice: „Nu luăm această piine ca o piine comună... piinea aceasta devenită euharistie, prin cuvîntul lui Iisus Hristos, e trupul și singele Său, care nutrește trupul și singele nostru".

Tertulian: „Trupul nostru se nutrește cu trupul și singele lui Hristos, pentru ca sufletul să se hrănească cu Dumnezeu".

Sfîntul Atanasie ne asigură că la Sf. Liturghie „piinea devine Trupul și potirul Singele Domnului". Asemenea ne spune și Sf. Ciril din Ierusalim, precum și cel care a vorbit atit de frumos și convingător despre Sfînta Euharistie, Sf. Ioan Gură de Aur, numit și Doctor Euharistic: „Singele din potir e același care a curs din coasta Lui"... „acest trup — bătut — și s-a dat nouă să-l fim și să-l mîncăm", sau cum spune Feri-

citul Ieronim: „Piinea aceea pe care o vedeți pe altar, sfințită prin cuvîntul Domnului, este Trupul lui Hristos. Potirul acela, adevărat ce se găsește în potir, sfințit prin cuvîntul lui Dumnezeu, este singele lui Hristos".

Pe acest Hristos îl primim noi în Sf. Impărtașanie. Acesta este piinea cea adevărată din cer, care dă viață tuturor. Această piine satură foamea și stimpără setea sufletului nostru după Hristos. Această piine e cerută: „Doamne, pururea dă-ne nouă piinea aceasta" (Ioan 6, 34) și Hristos ne-o dă, zicînd: „Eu sint piinea vieții, cel ce vine la Mine, nu va flămînzii și cel ce crede întru Mine, nu va înseta niciodată" (Ioan 6, 35).

3. Duminica Floriilor. Hristos intră triumfător în Ierusalim. Poporul îl primește cu ramuri de finichi și-l așterne în cale hainele, strigînd: „Osana!" Pe altarele noastre se găsește același Hristos, așteptînd ca să-l primim în sufletul nostru, nu cu ramuri de finichi ca odinioară, nici nu așteaptă să-l așternem pe cale hainele noastre, ci să-l dăm sufletul nostru curat și mărturisirea noastră: „Cred, Doamne, și mărturisesc că ceea ce iau este însuși prea cinstit trupul Tău și prea scump singele Tău"...

Adam, odinioară, a fost ispitit să fie asemenea lui Dumnezeu. Iată noi avem puțința ca prin intrarea lui Hristos în Ierusalimul sufletului nostru să ni-l sfințim și îndumnezeim.

Aceasta este taina care de 2000 de ani aproape stă în centrul vieții noastre religioase și al vieții noastre spirituale. De atunci și pînă azi alimentează evlavia credincioșilor și se dă ca merinde celor ce părăsesc această viață.

Duminica Floriilor. „Bindecuvîntat e cel ce vine întru numele Domnului, osana întru cei de sus".

In sufletul tău fii un om al iubirii, al păcii, al slujirii binelui obștesc — și vei avea viața cea veșnică.

Pr. Iuliu Man

De bună voie

Dăm aici mărturisirea unor credincioși din parohia Vecerd (Agnita) și Ighișul Vechi.

Din moși strămoși noștri noi am auzit că preoții noștri au slujit împreună la masluri, la înmormîntări și la alte ocaziuni.

Cînd odinioară parohia noastră nu a avut preot, toată lumea mergea la biserica ortodoxă.

De cînd ne aducem noi aminte preoții Grigorie Triș și Romul Oros au slujit împreună, încă înainte de războiul mondial din 1914. Preotul Emanoil Cușu, acum adormit în Domnul, a slujit împreună cu preotul Pompei Triș astăzi pensionar în Alțina. Tot el a slujit împreună cu preoții ortodocși Langa din Sibiu, Urian și Andrei Eftimie. Cantorii noștri totdeauna au cîntat în amîndouă bisericile. La cununie nu se făcea seamă niciodată că unul e greco-catolic altul ortodox. La înmormîntări slujeau aproape mereu amîndoi preoții, iar fîntirumul era așa cum este și astăzi, laolaltă. Mulți credincioși greco-catolici aveau abonată gazeta ortodoxă. Cînd a venit vlădica ortodox de a sfințit biserica, toți l-am primit și am luat parte la slujbă, iar cînd a venit un vlădică unit pe la noi și ne-a vizitat satele amîndouă, l-am primit cu toții.

În 1948 s-a făcut unirea cu Biserica Ortodoxă și nimeni nu ne-a forțat să ne facem ortodocși, ci noi de bună voia noastră am semnat cu preotul împreună declarația. În bisericile noastre, și în Vecerd și în Ighiș, nu s-a slujit niciodată altfel ca astăzi, nu s-a zis Spirit Sfînt și Doamne îndură-te.

Așa cum am fost înainte toți de legea strămoșească așa rămînem și de astăzi înainte.

Almanah creștin ortodox

Episcopia ortodoxă romînă de la Oradea a tipărit pe anul 1959 un prea bogat almanah. Pe lingă partea calendaristică și îndrumări tipic-nale, acest Almanah cuprinde în 290 pagini multe articole, istorisiri, îndrumări, poezii, informații, cu caracter religios și social. El este scris de condee cunoscute, profesori de teologie, consilieri, protopopi și preoți, în frunte cu P. S. Valerian.

P. S. Sa scrie documentat și clar despre: „Învieria vieții și înviera osîndirii", „Simfonia unității de suflet și credință", „Popas duhovnicesc", „Ortodoxia și pacea". În general materialul din acest Almanah lămurește multe învățături de credință ale Bisericii noastre, arată realizările din cei 10 ani de unificare bisericească și prezintă învățătura și lucrarea Bisericii în lupta pentru pace și în munca de folos obștesc. Dintre învățăturile de credință ale Bisericii amintim: Sf. Treime, Dumnezeu-Tatăl, Biserica, Ortodoxia, Viața de veci, rugăciunile pentru morți, Învieria Domnului, Maica Domnului, Sfînta Cruce, Cultul ortodox ș. a. În ce privește realizările unificării bisericești, ele sint pomenite în 8 articole scrise de P. S. Valerian, Arhim. Dr. A. Paul, vicar eparhial, Ic. St. Gh. Coman, protopopi și preoți reveniți și vechi ortodocși. Din frumosul studiu al P. S. Valerian, remarcăm pe lingă apropierea sufletescă realizată între credincioșii și preoții celor două strane și realizările materiale, care arată că în sînul Bisericii Ortodoxe preoții și credincioșii lucrează cu rîvnă și dragoste pentru mîntuirea lor și propășirea Bisericii. Astfel din octombrie 1948 pînă la sfîrșitul anului 1957 s-au făcut 460 lucrări de construcție, reparații sau înzestrări la bisericile și casele parohiale din parohiile și filiile revenite ale Episcopiei de Oradea. Valoarea acestor lucrări este de 9.447.712 lei. Ele s-au putut face prin jertfelnicia credincioșilor, prin ajutoare de la Sf. Patriarhie, de la Episcopia Oradiei, de la Departamentul Cultelor. Statul de democrație populară a ajutat nu numai prin bani (circa 500.000 lei), ci și prin acordare de materiale la prețuri mici, oficiale.

La acestea s-au adăugat ajutoarele date parohiilor revenite de la Fondul Central Misionar al Bisericii Ortodoxe Romîne și de la Episcopia Oradiei. Așa s-a arătat dragostea frățească, prin care ne zidim unii pe alții și împreună zidim Biserica.

În ce privește lupta pentru pace și munca de folos obștesc amintim studiul P. S. Valerian „Ortodoxia și Pacea" și articolele: „Foloasele muncii, proprietății și vieții obștești", „De ziua copilului", „Radarul și primejdia atomică", „Eram la Nagasaki" ș. a. În ele se arată cum creștinismul este pentru pace și împotriva războiului, este pentru folosirea pașnică a energiei atomice și împotriva bombelor atomice. El sprijină lupta popoarelor pentru pace, pentru interzicerea armelor atomice, pentru dezarmare. El sprijină munca poporului nostru pentru construirea socialismului.

Fără a mai scrie despre sfaturile medicale și paginile distractive, almanahul se dovedește bogat în cuprins și potrivit cu preocupările credincioșilor noștri, bisericești și sociale. De aceea el se recomandă de la sine oricărui credincios, doritor să adincească învățătura Bisericii și să se întărească în dragostea față de patrie și rîvnă de a munci pentru binele poporului și a lupta pentru pacea a toată lumea.

Pr. N. MLADIN